

La Revista, número 13 Desembre / Febrer 2002**Contingut:**

La veu de la fundació	Racó poètic	Mà a mà	Espai religiós
Activitats	Consells del metge	Informació gràfica	Números anteriors

◆ NÚMERO ESPECIAL DEDICAT A L'ALFONS MORÉ**ALFONS, A REVEURE**

El moviment gironí de Vida Creixent acabem de perdre el nostre coordinador diocesà, Alfons Moré i Paretas. Va pujar a casa del Pare el dia 16 de desembre, diumenge quart d'Advent.

La seva mort inesperada va commoure els grups de Vida Creixent de la diòcesi, els parroquians de Salt, on residia, i molts grups de la societat civil gironina, ja que havia estat delegat de Benestar Social de la Generalitat a Girona.

L'Alfons es va fer al redós de la seva parròquia de Sant Cugat de Salt, primer com a aspirant, després com a jove d'Acció Catòlica, ja casat amb la Dolors, va formar part dels Equips de Matrimonis de la Mare de Déu i finalment, quan va deixar les responsabilitats polítiques principals, el trobem dirigint Càritas Parroquial i animant els grups de Vida Creixent.

L'Alfons era un gran coneixedor de la gent gran, una persona que es guanyava la confiança de tothom pel seu acurat sistema de treball i pel respecte amb què tractava les persones. I sobretot, era un home d'Església. Un batejat que va procurar, segurament amb defallences com tothom, desplegar la fe del seu baptisme fent camí amb una l'Església que va veure amb rostres diferents, però, que ell va estimar sempre, perquè tenia clar que era la seva mare i el suport de la seva fe. La fe el va saber fer estar als racons més freds de les nostres esglésies celebrant el diumenge amb el poble fidel, el va portar al compromís polític per millorar el seu poble i Catalunya i també a servir la diòcesi amb càrrecs de responsabilitat com estava fent amb Vida Creixent.

Costa en aquests moments fer-se càrrec de la mort de l'Alfons, però estic convençut que la seva mort ha estat, com diu el poeta, "una major naixença". El seu exemple d'amor a la família, d'home de compromís i servei social en bé del país i cristià convençut restarà al nostre moviment com un testament viu.

Alfons, a reveure.

Mn. Ramon Oller Hereu
Consiliari diocesà de Vida Creixent a Girona

TEXT LLEGIT PER L'ARTUR MARQUÈS I VIDAL EN EL DIA DEL SEU FUNERAL

Amb l'Alfons m'unia una gran amistat que arrenca quan vàrrem treballar junts durant uns cinc anys formant equip al centre d'assistència primària. La seva jubilació va continuar-se amb la tasca de director de la residència Les Vetes fins fa aproximadament un any. Els cinc anys de director els vàrem viure molt compenetrats i la nostra amistat va créixer alimentada per les llargues xerrades

que feiem cada matí tot caminant fins la Pilastra i que començàvem prenent un tallat que cada dia ens preparava la Dolors.

Podria dir-vos que en aquests darrers gairebé dotze anys de la meua vida hem compartit mútuament amb l'Alfons bona part dels nostres afanys, alegries i tristesses. He tingut la sort de ser testimoni del seu tarannà, la seva manera de ser i de pensar. Reconec que ha deixat a la meua personalitat una forta empremta, que li agraeixo.

Podria destacar-vos les seves virtuts i qualitats, però deixeu-me explicar-vos-les recollint el que en penseu molts dels que també heu tingut la sort de tractar l'Alfons.

Els qui entraven al seu consultori trobaven en ell qui els escoltava sense presses, els comprenia, els mirava de resoldre els neguits.

Els companys del CAP se'n refiaven de l'Alfons. Ell mai defugia del treball, sempre estava disposat a donar un cop de mà a qui tingués més feina. Recolzava tothom amb la seva experiència. Era un bon company.

Els qui cada dia ens trobàvem caminant per Les Deveses ens dirien que l'Alfons sempre tenia una salutació per cadascú, una frase amable. Ens dirien del seu delit per veure el berrat pescaire, de l'interès per trobar la llúdriga, del dia que vàrem veure la guilla. Ens dirien que això traduït era respecte i estimació a la terra: ecologia, que ell havia descobert anys enrera en la Pacem in Terris, tal com li agradava explicar.

Els qui van venir a trobar-lo abans que es construís la residència varen trobar una persona acollidora, que estimava la gent gran. Perquè l'atenció als nostres avis va ser una de les seves grans fites. Temps enrera havia estat des del seu càrrec a benestar social treballant perquè Les Vetes fós una realitat.

El personal de la residència, del que l'Alfons n'estava orgullós de la seva eficàcia i dedicació, ens diria que sempre els va tractar amb una gran polidesa. Era el director-amic, o el director-porter, com a ell li agradava definir-se.

Les germanes de la comunitat de Missioneres Filles del cor de Maria, amb qui l'Alfons es sentia en comunió, ens dirien que el Sr. Moré sempre va estar pendent de poder-los fer petits seveis, donar-los paraules d'ànim i de reconeixement de la seva tasca.

Els usuaris de la residència ens dirien que el Sr. Moré més que un director era com un familiar, un conseller que es desviava per solucionar els problemes, qui comprenia les coses de la vellesa, sempre amb un somriure, una frase alegre que els encoratjava.

I els familiars dels avis ens podrien dir que sempre tenia un moment per atendre'ls, que li podien confiar les seves preocupacions. La seva presència els infonia tranquil·litat.

Aquí hi podríem afegir els de la cavalcada de reis, els del futbol, els de la lletuada, els del partit, els de la sectorial, els de la parròquia, els de l'ajuntament, els de les Bernardes, els dels peus, els de càritas, els de vida creixent, els amics i tants d'altres, segur que tots voldríem dir el que portem al cor, pensant amb l'Alfons.

Amb tots comparteixo un sentiment d'agraïment i de reconeixement a l'Alfons i a la seva família.

Artur Marquès i Vidal

[CARTA A L'ALFONS MORÉ](#)

Estimat Alfons:

Que ningú s'estranyi que t'escrigui una carta. Tu m'entens bé. Tu coneixes la consoladora veritat

del cos místic de Jesucrist. Segurament que els capellans no en parlem prou d'aquest tema tan gratificant. Però tu tenies una formació doctrinal sòlida, viva, rica. Entenies això que l'Església anomena la "Comunió dels Sants", la comunicació dels qui creuen en Jesucrist, la profunda relació afectiva i espiritual que s'estableix entre els qui treballen en l'Església de la terra i els qui veuen Déu cara a cara o els que, des del Purgatori gaudeixen i sofreixen alhora del goig de poder veure'l.

Alfons: volíem agrair la teva vida i la teva mort. Necessitavem lloar Déu per ambdues gràcies. Jo et vaig conèixer quan tenies la plenitud dels vint anys. Cuidaves dels Aspirants d'Acció Catòlica de l'única parròquia de Salt. Ja havies ulla la Dolors que s'encarregava de les Benjamines. La fe era, aleshores, com una flama viva que il·luminava els vostres cossos, les vostres ànimes i tots els quefers i projectes.

La certesa de Déu sempre t'ha rondat. Mai has tingut en la teva vida racons indiferents, neutres, laics, en el sentit exclusiu del terme. La dimensió vertical dominava el teu existir. Per això, malgrat les deficiències que són inherents a tota vida humana, has sigut una persona coherent. Coherent, que vol dir, també, cohesionada, responsable, amb unitat de vida, dirigida per uns principis arrelats en la teva visió de fe.

Més tard, aquesta coherència t'ha dut a diversos compromisos socials, que has triat, en la plena llibertat dels fills de Déu, amb personal responsabilitat, i amb el desig de servir. Aquest desig va orientar la teva jubilació cap a Les Vetes. N'has estat el primer Director. Hi has volcat, gratuïtament, el temps, però, sobre tot, la teva maduresa, el teu "savoir faire", el teu entusiasme, el teu somriure, i com sempre, les teves motivacions sobrenaturals.

Alfons: Ens has deixat amb la promptitud que sempre imprimies en les teves decisions. Vas fer les maletes amb precisió de cirugià. I amb naturalitat. Vas triar l'església del Sagrat Cor per la teva última confessió. Et vas endur al Trueta els Evangelis i el llibre de les Benaurances que enguany han de comentar els membres de Vida Creixent de la qual eres el President Diocesà. Vas apinyar encara més la teva família. I ens vas deixar com a aquell dia llunyà de la teva vida – el 1948 – quan quatre autobusos de jovent gironí enfilaven el camí de Santiago de Compostela, amb el voleiar de mocadors plens de joventut. Per a tu, la vida continua.

Mossèn Angel Caldas

ALFONS MORÉ I PARETAS

Totes les persones que han conegut i han tractat l'Alfons són testimonis de la seva bondat i de la seva caritat .

El diumenge, dia 16 de desembre del 2001, a l'edat de 71 anys, ens deixava, després d'una vida plena de fruits.

S'havia dedicat plenament a la família i a la professió, sense deixar mai de preocupar-se pel poble i per la qüestió pública. Salt li deu un reconeixement i agraïment sincer, com ho palesava la presència de tants vilatans a la cerimònia del seu enterrament.

S'havia jubilat ja de la seva professió sanitària, quan va agafar la responsabilitat de la direcció d'aquesta nostra residència de Les Vetes.

Generosament va fer la seva feina, que no vol pas dir que li fos sempre fàcil i que no hi tingués problemes. Tot ho va portar amb serenitat i encert. Se sentia i era proper a tots: residents, treballadors, comunitat religiosa, patrons,... La seva sola presència donava pau i naturalitat, tot i les dificultats que es van haver de superar, sobretot al començament, a l'hora de posar en marxa aquest bonic projecte de Les Vetes que ara veiem fet una realitat.

No és exagerat afirmar que sense la tenacitat i l'esforç de l'Alfons aquesta residència no existiria.

Així com tot el poble de Salt li deu agraïment, com deiem més amunt i li ho va manifestar en el seu dia fent-lo “fill presilecte” de la vila, la nostra residència el tindrà sempre com el primer director – que va ser-, però no solament el primer de la llista, sinó pel que suposa ésser la base, la primera pedra sense la qual un edifici no s’aguanta.

Alfons: Tots els que constituïm Les Vetes et diem: Gràcies! Gràcies, amic; gracies company, gràcies germà, perquè amb la teva vida de fe i esperança ens has demostrat que els somnis es poden fer realitat, que quan en una cosa, en un projecte s’hi creu de veritat, es pot aconseguir: Heus ací, doncs, la nostra residència de Les Vetes.

EN MEMÒRIA DE L'ALFONS MORÉ I PARETAS

Has passat amb nosaltres tants dies

Empesos tots per un mateix neguit...

I ara els projectes que sens fi tenies

Han adquirit de sobte el seu sentit.

Perquè has pogut remoure serralades

Amb la fe de qui creu i sap per què.

Ens has sabut dir adéu, les mans plegades,

Amb un dolç a reveure ben serè.

Has estimat la llar i la nissaga;

Els amics, els companys, els contincants;

I aquesta pobra terra tan manyaga,

Que tindrem per sudari els catalans.

Has estimat amb l’interès més noble

Carrer i casal de cada ciutadà,

Posant damunt de tot el nostre poble,

Fent de cada saltenc un teu germà.

Salvador Sunyer
Salt, 17- XII- 2001